

Наука и сътворение

Наука и Сътворение

„В началото Бог сътвори небето и земята.“
Битие 1:1

Учените продължават да научават все повече за необятността и сложността на Вселената. Мнозина от тях открито признават, че колкото повече я изследват, толкова повече се убеждават, че зад цялото ѝ величие стои Върховен, Разумен Създател. Това е било очевидно още отдавна за пророк Давид, който е написал: „Небесата прогласяват славата на Бога; и твърдят показва делото на ръцете Му. Ден след ден изрича слово, и нощ след нощ показва знание.“ Псалтир 19:1,2

Пророк Исаия ни уверява, че Бог „създаде земята... не я сътвори напразно, а я сътвори, за да бъде обитавана“ (Исаия 45:18). Ясно е, че Бог е сътворил земята, за да бъде обитавана. Разказът за сътворението в Битие разкрива, че основният обитател на земята трябваше да бъде човекът.

Когато сътвори нашите първи родители, Бог им каза: „Плодете се и се размножавайте, и напълнете [на иврит: запълнете] земята, и я подчинете; и владейте над рибите в морето, и над птиците във въздуха, и над всяко живо същество, което се движи по земята.“ (Битие 1:28). Но за да получи напълно това наследство, беше необходимо човекът да докаже своята вярност към

божествения закон. Адам се провали в това и беше осъден на смърт.

Това не означава, че Божият замисъл е претърпял неуспех. Библията разкрива, че чрез Христос Бог е осигурил изкупление за падналия човек. „Както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще бъдат оживени.“ (1 Коринтяни 15:22). Човекът ще бъде избавен от неподчинението си и ще получи възможност да се докаже достоен да живее в чудния дом, който Създателят му е осигурил. Земята ще бъде напълно населена, не от умиращ род, а от род, възстановен към съвършен живот и укрепен срещу греха чрез познание, придобито от опита с ужасните последствия от неподчинението.

Този велик проект за възстановяване на мъртвата и умиращата човешка раса е описан в Библията с думата „възкресение“. Освен това Петър го нарича „времена на възстановяване“, за които, според него, са говорили Божиите свети пророци от началото на света. (Деяния на апостолите 3:20, 21). Точно както първите глави на Библията излагат основните факти относно сътворението и грехопадението на човека, така и останалата част от Библията разкрива плана на Създателя за възстановяването на онези, които Той е сътворил, за да владеят над земята.

Това би трябвало да укрепи вярата ни в Библията като откровение на Божия замисъл за нас, когато осъзнаем колко точно тя описва много от основните факти относно земята. Например, древните вярвали, че земята е плоска, но днес е

установено, че тя е сферична. Този факт е споменат в Библията още преди 3 000 години. В Книгата на Исая четем за „кръга на земята“. Исая 40:22

Древните мъдrecи от Индия учеха, че земята се крепи на гърба на слон, който стои върху костенурка. Гърците бяха известни с голямата си мъдрост, но най-добрата теория, до която успяха да стигнат, беше , че земята почива на гърба на Атлас. Библията провъзгласи истината по този въпрос много преди тя да бъде открита от човешката мъдрост. Пророк Йов каза за Създателя: „Той простира север над пустотата и окачва земята над нищо.“ Йов 26:7

ОСНОВИТЕ НА ЗЕМЯТА

Създателят попита Йов: „Къде беше ти, когато полагах основите на земята? Кажи, ако имаш разум.“ И отново: „Какво поддържа основите ѝ и кой положи крайъгълния ѝ камък?“ (Йов 38:4, 6). В светлината на вече установените геоложки истини изглежда, че тези въпроси се отнасят до конкретни характеристики в образуването на земята. Домът на човека наистина има „основи“, които са здраво заложиени върху това, което се смята за твърда маса от никел-железна субстанция, която формира ядрото в центъра на земята.

„Краеъгълният камък“ на Земята донякъде прилича на „главния краеъгълен камък“ на пирамида, с тази разлика, че вместо да се намира на върха, той е в центъра. По този начин цялото тегло на Земята

натиска върху нейното централно ядро. В „Създаването на Земята“ (Енциклопедия на съвременното знание, стр. 192, 193) професор Дж. У. Грегори споменава седем масивни основи, които поддържат горната кора на Земята. Те се намират в Северна и Южна Америка, Азия, Африка, Австралия, а две от тях – в Европа.

Макар океаните да имат огромно тегло и да са добре подкрепени от дъно от тежък базалтов материал, Господ е осигурил допълнителна опора за континентите. Не е чудно, че псалмистът е написал за Създателя: „Той постави света върху основата му, за да не се разклати никога.“ Псалом 104:5

ИЗМЕРВАНИЯ

Бог зададе на Йов още един важен въпрос относно земята: „Кой е определил мерките ѝ, ако знаеш? Или кой е прострял въжето върху нея?“ (Йов 38:5). Размерите са от жизненоважно значение за архитекта при проектирането на сграда. Не само самата сграда трябва да има подходящи пропорционални размери, но те трябва да са съобразени с околните обекти и обстоятелства.

Така беше и при проектирането на земята. Великият Архитект избра размери, подходящи във всяко отношение за целта на Своя замисъл. Диаметърът на земята е приблизително 8 000 мили. Значението на това измерение се оценява едва когато се сравни с по-малкия размер на

луната и с много по-големите размери на Юпитер и Сатурн.

Смята се, че океаните на Земята са се образували от водни пари, изхвърлени в ранните етапи на формирането на Земята, когато тя е била гореща маса. Диаметърът на Земята следователно би определил количеството на тези пари в съотношение с размера на повърхността ѝ. В случая с Луната, която е много по-малка, количеството вода, произтичащо от газовете ѝ, е било толкова малко, че тя напълно е изсъхнала, докато Луната се е охлаждала, в резултат на което на Луната няма вода. От друга страна, учените ни казват, че планети с размерите на Юпитер и Сатурн са излъчвали толкова огромни количества водни пари, че техните сушата са напълно потопени под големи дълбочини от вода или лед. За да бъде Земята обитаема за човека, тя е трябвало да има подходящия размер, а Божият Архитект е знаел какъв трябва да бъде този размер.

Освен това разстоянието от Слънцето е трябвало да бъде точно такова, че Земята да се затопля достатъчно, но без да става прекалено гореща. Слънцето е на около 93 милиона мили от Земята. Учените ни казват, че ако Слънцето бъде преместено на 120 милиона мили разстояние, всички ние щяхме да замръзнем до смърт. Или, ако Слънцето бъде приближено на 60 милиона мили от Земята, всички щяхме да изгорим до смърт; дори

растителността щяла да бъде унищожена от жегата.

Колко смислени бяха въпросите, които Създателят зададе на Йов – „Кой е определил мерките ѝ, ако знаеш? Или кой е прострял въжето върху нея?“ Това не бяха празни въпроси. Те бяха замислени от Създателя, за да разкрият Неговата мъдрост и любов в осигуряването на този чудесен дом за човечеството.

КАК Е БИЛ СЪЗДАДЕН

Библията не обяснява как Бог е извършил Своето творение. Библията просто заявява, че „Бог сътвори небето и земята“. Въпреки това учените са единодушни, че независимо от произхода на материала, от който се състои Земята, е имало време, когато повърхността ѝ е била гореща, разтопена маса, която впоследствие бавно се е охладила до състоянието, в което се намира днес.

В общи линии Библията описва това с простото твърдение, че земята е била „без форма и пуста“ (), тоест без форма (Битие 1:2). Първата глава от Битие се отнася именно за този период, когато земята все още е била негодна за живот. Този разказ за Сътворението се отнася до шест етапа, дни или епохи на развитие, през които земята е достигнала до сегашното си състояние, подходящо за живот.

СЪЗДАНИЕТО

Геолозите са открили това последователно развитие и макар да не разделят времето на същия брой периоди, както в Битие, техните открития относно това, което се е случило по време на различните етапи на развитие, са в забележителна хармония с Битие. Учените ни представят четири основни епохи, които подразделят на по-къси периоди.

Няма нужда да бъдем прекалено взискателни при отбелязването на хармонията между периодите, установени от учените, и „дните“ от „Битие“. В крайна сметка, библейският разказ за това как Земята е била подготвена да поддържа живот е изложен в тридесет и един кратки стиха, докато учените са написали почти безброй томове относно това величествено дело. Шестте общи разделения очевидно са били всичко, което Създателят е счел за необходимо да спомене, за да даде на своя благочестив народ информацията, необходима за поддържане на вярата им.

ПЪРВИЯТ ДЕН

В началото на първия „ден“ Божият Дух – Неговата всемогъща сила – „се носеше над водите“. (Битие 1:2). Еврейската дума, преведена тук като „се носеше“, означава да се грижи, както птицата се грижи за гнездото си. Както знаем, процесът на грижата преминава през няколко етапа. Събират се клонки, за да се оформи гнездото. Те се облицоват с трева или други по-меки материали, а

накрая — с мек пух за удобството на малките птици. След това следва снасянето на яйцата и поддържането им на топло, докато малките птици се излюпят.

В общи линии това е подходяща илюстрация за това как Духът, или силата, на Създателя се е „разпростирал“ над водите на земята, за да може в крайна сметка да бъде подготвен дом за безбройните създания, които Той е имал предвид за земята, и особено за човека. Това обгръщане започна в началото на първия ден, когато „тъмнина покриваше лицето на бездната“, и продължи, докато човекът, мъж и жена, не беше сътворен по Негов образ в края на шестия „ден“. Битие 1:2, 27–31

Когато Божият Дух започна да се носи над водите, „тъмнина покриваше лицето на бездната“. Тъй като това беше преди момента, в който сушата и водата бяха разделени, повърхността на земята беше един обширен океан. Бог попита Йов: „Кой затвори морето с врати, когато то избухна, сякаш излезе от утробата? Когато направих облака за негова одежда, а гъстата тъмнина — пелена за него?“ Йов 38:8, 9

Божият въпрос може би подсказва как е възникнало морето. Учените са единодушни, че докато земната маса се охлаждаше, отвън се образува твърда кора. За известно време тази кора задържахше горещите газове, или, както подсказва Божият въпрос, „затвори ги... с врати“. Но затвореният газ е натрупал огромно налягане и е

„избухнал“ през безброй малки кратери, разпръснати по повърхността на Земята, след което се е охладил, кондензирал и паднал върху горещата повърхност на Земята. Така морето се е „родило“, като Бог го оприличи на излизане от утробата.

Създателят каза: „Да има светлина“, и благодарение на тази заповед „стана светлина“ (Битие 1:3). Учените ясно са установили, че Слънцето е било създадено много преди Земята и вероятно е било светлината, за която се говори в заповедта на Създателя, макар че тогава то не е прониквало през облаците от пара и газ, обгръщащи Земята, със същата яркост, с каквато го е правело по-късно.

Битие 1:4,5: „Бог раздели светлината от тъмнината. И Бог нарече светлината „Ден“, а тъмнината нарече „Нощ“.“ Самата Земя беше тази, която направи разделението между тъмнината и светлината. Страната на Земята, обърната към Слънцето, беше осветена, в сравнение с тъмнината от другата страна на земното кълбо.

НЕ ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ ЧАСА

Когато слънчевата светлина започна слабо да прониква през гъстия слой влага, който обграждаше Земята, първият период, през който Бог бдеше над планетата, приключи. В текста се казва: „И стана вечер, и стана утро – първият „ден“.“ (Битие 1:5). Някои са били подвеждани от думата „ден“, използвана в това изречение. Тя е

превод на еврейската дума „йоум“. Макар че често в Стария Завет тази дума се отнася за буквалния ден от дванадесет или двадесет и четири часа, свещените писатели не са ограничавали употребата ѝ по този начин.

В Изход 13:10, Левит 25:29, Числа 9:22 и на други места същата еврейска дума се превежда като „ “ – „година“. В Битие 40:4 и Исус Навин 24:7 тя се превежда като „сезон“. В Битие 4:3 и 26:8, както и на много други места, „йоум“ се превежда като „време“. Тези препратки ясно разкриват, че значението на тази еврейска дума не се ограничава до двадесет и четиричасов ден.

Освен това Библията често използва думата „ден“ в по-широк смисъл. Периодът от четиридесет години, през който израилтяните са прекарвали в пустинята, се нарича „денят на изпитанието в пустинята“. (Псалтир 95:8). Исаия нарича епохата на Христовото царство на земята „ден“. (Исаия 11:10). А в Битие 2:4 целият период на сътворението е „денят, в който Господ Бог сътвори земята и небесата“.

Ясно е, следователно, че еврейската дума „йоум“ просто обозначава време, сезон или епоха, през която се случват определени събития или се извършва конкретно дело.

Четем, че „настъпи вечер и настъпи утро – първият ден“. Еврейската дума, преведена тук като „вечер“, буквално означава „залез“ или „тъмнина“. Очевидно Божият Автор иска да ни помогне да

разберем, че всеки от периодите на сътворението е имал мрачно, тъмно начало, а завършването на делото на всяка епоха е било утро, изпълнено със светлина. За първия „ден“ е било буквално вярно, че е започнал в тъмнина и е завършил с Божията заповед: „Да бъде светлина!“

ВТОРИЯТ ДЕН

През втория творчески период се е формирала земната атмосфера. „И Бог каза: Да има твърд свод [] посред водите, и той да разделя водите от водите.“ (Битие 1:6). Това разделяне на водите чрез „твърдия свод“ означаваше, че основната маса вода е останала на земята, докато огромно количество водна пара е било задържано във въздуха.

Учените ни казват, че останалите газове, произлезли от горещата земя, голяма част от които се кондензираха, за да образуват океан от вряща вода, сега бяха използвани за създаването на атмосферата. Но тези газове трябваше да бъдат регулирани от божествената мъдрост, за да осигурят точно необходимото количество кислород за многото дишащи същества на земята, които по-късно щяха да бъдат създадени.

Пророк Исаия пише: „Той простира небесата като завеса и ги разпъва като шатър, за да обитава в тях“ (Исаия 40:22). Какъв прекрасен начин да се опише просторът на атмосферата, която обгражда Земята!

Земната атмосфера е жизненоважна за живота, не само заради кислорода, който осигурява на всички дишащи същества, но и защото позволява съществуването на кръговрата, чрез който Земята се снабдява с вода. Слънцето превръща водата от океаните в пара, тя се издига в атмосферата и пада на земята като дъжд или сняг. Бог попита Йов: „Кой кара дъжда да пада върху неплодна земя, в пустиня, където никой не живее? Кой изпраща дъжд, за да напои изсъхналата земя и да накара нежната трева да поникне? Има ли дъждът баща? Кой ражда росата?“ Йов 38:26-29

Атмосферата съдържа милиарди тонове вода във въздуха, готова да бъде „разпръсната“ върху земята. Каква чудесна система за напояване! Как тя разкрива мъдростта на божествения Архитект! И колко просто е описана – „Бог сътвори твърд и раздели водите, които бяха под твърда, от водите, които бяха над твърда; и стана така. И Бог нарече твърда „небе“.“ (Битие 1:7,8). Еврейската дума, преведена тук като „небе“, е същата, която се превежда и като „въздух“. Затова би било също толкова правилно да се каже, че Бог нарече „твърдта“ въздух.

С завършването на формирането на земната атмосфера тази ера приключи. „И стана вечер, и стана утро – вторият ден.“ Битие 1:8

ТРЕТИЯТ ДЕН

През третия „ден“ или епоха се появиха сушата на Земята. „И Бог каза: Нека водите под небето [или

въздуха] се съберат на едно място, и нека се яви сушата; и така стана. И Бог нарече сушата Земя; а събраните води нарече морета; и Бог видя, че това беше добро.“ Битие 1:9,10

В Притчи 8:29 се казва, че Господ „даде на морето Своята заповед, да не преминават водите границите, които Той е поставил, когато определи основите на земята“. Казва ни се, че ако всички континентални маси на земята бъдат изравнени, цялата суша на земята ще се намира на дълбочина от една до две мили под океана. Очевидно това е било така преди третия ден на сътворението.

По божествено повеление и под контрола на божествената сила започна изкривяване на земната повърхност, която все още беше донякъде мека кора, което задълбочи океанските дъна и издигна нашите континенти. Както е изразено в книгата на Йов: „Дотук и не по-далеч ще стигнеш. Тук гордите ти вълни трябва да спрат!“ Йов 38:10,11

„Ти си поставил граница, която те не могат да преминат; за да не се върнат отново да покрият земята [както първоначално правеха океаните]“ (Псалтир 104:9). Също така, през третия период на сътворението Бог каза: „Нека земята да даде трева, билки, даващи семе, . . . според вида си, чието семе е в самата нея, върху земята; и стана така.“ (Битие 1:11). Така се описват най-ранните форми на растителност.

Макар че еврейската дума, преведена тук като „трева“, по-късно е била прилагана към буквалната трева, очевидно в този текст тя се използва, за да опише по-обща форма на нежна растителност. Някои версии на Библията я превеждат като „растителност“.

Третият етап на сътворението обхваща това, което учените наричат карбон и ранния пермски период. Именно по това време буйната растителност, израснала в истински гори, е предоставила материала за въглищните залежи на земята.

Нека се спрем тук, за да отбележим дълбокото значение на израза „по своя вид“. Това е начинът, по който Господ казва, че всички видове живот са фиксирани, че няма еволюция от един към друг. Може да има много разновидности на всеки вид. Например, има много разновидности на рози и кучета, но всички те са рози и кучета. Самият Дарвин, в своята книга „Произходът на видовете“, откровено признава: „Въпреки всички усилия на опитни наблюдатели, не е регистрирана нито една промяна на един вид в друг.“

Що се отнася до по-висшите форми на растителен живот, каквито са известни днес, г-н Дарвин, според сведенията, е казал в писмо до сър Джоузеф Хукер: „Бързото развитие, доколкото можем да преценим, на всички висши растения през последните геоложки епохи е отвратителна загадка.“ („Еволюцията на растенията“, стр. 42, д-р Д. Х. Скот, М.А., Л.Л.Д.). Това беше „ужасна“

загадка за Дарвин просто защото опровергаваше неговата теория за еволюцията.

Учените като правило все още не са готови да се откажат от своята теория за еволюцията, но признават, че що се отнася до геоложките данни, открити в скалите, има необясними празнини по цялата верига – от най-ниските форми на растителен и животински живот до най-висшите. С други думи, има много „липсващи връзки“, което свободно се признава от такива изтъкнати учени като Уелс, Хъксли, Дана и други. Някои учени говорят за „бърз преход“ и „прекъсване“, което означава, че няма доказателства, че един вид се е развил в друг.

Уелс и Хъксли признаваха тези трудности. Въпреки това те продължиха, основавайки се изцяло на въображението си, да изграждат „мостове“, като признаваха, че те са „предварителни“ и „спекулативни“. Геолозите оценяват, че тези спекулативни мостове обхващат времева празнина от поне 500 милиона години. Нещастната страна на това е, че непрофесионалният читател на трудовете на тези изтъкнати учени не успява да разграничи това, което те установяват като факти въз основа на скалните записи, от техните спекулативни мостове.

Можем да обобщим тези мисли с цитат от френския професор Е. Перие, както е посочено на страница 75 от книгата му „Земята преди историята“. Той пише: „Сравнително внезапната поява на толкова много органични форми понякога

е била разглеждана като доказателство срещу еволюционната теория. Отново е доказано, че нова флора и фауна са се появили внезапно в някой геоложки пласт след пълното изчезване на по-старите, запазени в непосредствено предшестващите пластове.“ Това, както отбелязва Перие, е било „смятано за неопровержим аргумент в полза на независимите сътворения“.

ЧЕТВЪРТИЯТ ДЕН

Четвъртият „ден“ беше свързан със слънцето, луната и звездите. В текста се казва: „И Бог рече: Да има светлини на небесния свод, за да разделят деня от нощта; и да служат за знамения, за сезони, за дни и години... И Бог сътвори две големи светлини: по-голямата светлина, за да властва над деня, и по-малката светлина, за да властва над нощта; и сътвори звездите.“ Битие 1:14-16

Повърхностният читател лесно би могъл да си създаде впечатлението от текста, че именно през този период са били сътворени слънцето и луната, но това не е така. Слънцето и луната са били сътворени „в началото“, когато „Бог сътвори небето и земята“. Те са част от „небето“. Битие 1:1

Еврейската дума, преведена тук като „създаде“, има много по-широко значение и употреба от това. В Псалтир 104:19 тя е преведена като „назначи“. Бог „определи луната за сезоните; слънцето знае кога да залезе“. Божието дело на четвъртия ден не беше да сътвори слънцето и луната, а да ги определи „да властват над деня и над нощта“ и да

служат като „знамения, за сезоните, за дните и за годините“.

Както отбелязахме по-рано, именно светлината на слънцето проникваше слабо през пелената от тъмнина, която обгръщаше земята през първата епоха на сътворението, когато Бог каза: „Да бъде светлина.“

Ясно е, че част от слънчевата светлина е достигнала Земята преди четвъртия „ден“ на сътворението, тъй като тя е била необходима на растителността, която е растяла през третата епоха. Но Слънцето и Луната тогава не са „властвали“ в смисъла на създаване на сезони, което се доказва от факта, че огромните дървета, отложени при образуването на нашите въглищни пластове, не показват никакви годишни кръгове, които да обозначават годините на растежа им.

ПЕТИЯТ ДЕН

Петата епоха беше посветена на създаването на морски живот и „птици, които да летят над земята“ (Битие 1:20). Четем, че Бог е създал големи „китове и всяко живо същество, което се движи, което водите родиха в изобилие, според вида си“. Битие 1:21

Библията казва „морски чудовища“ вместо „китове“. Конкорданцията на Стронг ни информира, че еврейската дума може да се преведе и като „сухоземни чудовища“. Битие 1:21 вероятно се отнася до онези огромни животни, на които учените

са дали имена като динозаври, диплодок и тиранозавър, което означава огромни гущери. Учените предполагат, че макар тези чудовища да са могли да живеят на сушата, огромното им тегло е улеснявало придвижването им във водата, тъй като водата е помагала да се издържи теглото им.

Изразът „всяка крилата птица“ (Битие 1:21) не е необходимо да се ограничава в приложението си само до пернатите птици. Геолозите установяват, че през този период е имало огромни крилати същества, които не са били пернати, като крилата им са били изградени донякъде като тези на прилепа.

Независимо дали става дума за огромните гущери от този период, за съществата, които са живели изключително в морето, или за пернатите и непернатите птици във въздуха, всеки вид е бил сътворен „по своя вид“. Това се потвърждава от геолозите, които свободно признават, че според свидетелството, намерено в „Книгата на скалите“, всеки от тези видове се е появил внезапно, без никакви доказателства, че е изкачил еволюционната стълбица.

ШЕСТИЯТ ДЕН

В края на шестия „ден“ Бог сътвори човека по Своя образ. Уместно е, че именно през този период бяха сътворени и сухоземните животни, които щяха да допринесат за човешките нужди.

Макар растителността да се е появила през третия „ден“, нови видове растения продължават да се появяват, като цъфтящите и плодните дървета са създадени през шестия ден. Геолозите са установили, че с появата на цъфтящите растения и дървета от типа „ “ се е появила и пчелата. Именно в този момент пчелата и другите насекоми са станали необходими за опрашването, а преди това те не биха имали достатъчно храна. Създателят се е погрижил „естественото“ желание на насекомите за храна автоматично да ги накара да служат на цъфтящите растения и дървета в процеса на тяхното размножаване.

Върхът на Божието земно творение беше човекът. Архитектът на творението е проектирал земята и всичко в нея за човека. Разкривайки истината за сътворението на човека, свещеният автор ни отвежда, така да се каже, зад кулисите и ни позволява да чуем как Бог говори на Своя Син. Битие 1:26: „Да сътворим човек по Нашия образ, по Наше подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко пълзящо нещо, което пълзи по земята.“

Без съмнение беше голяма радост както за Отца, така и за Сина да знаят, че сега великата цел на всичко, което беше постигнато чрез „размишлението“ на божествената сила през предходните пет „дни“, е на път да се осъществи. Независимо колко чудесни бяха предишните творения, все още нямаше подходящ

представител на Създателя, който да бъде назначен за цар на земята.

„Мъж и жена ги сътвори.“ (Битие 1:27). Това кратко изложение на фактите е подробно описано във втората глава. Тук научаваме, че мъжът е бил сътворен пръв и че е изминал известен период от време, преди да бъде сътворена жената. Относно мъжа в текста се казва: „Господ Бог сътвори човека от пръстта на земята и вдъхна в ноздрите му диханието на живота; и човекът стана жива душа.“ Битие 2:7

Тук са изложени две научни истини относно човешката анатомия: (1) Организмът на човека се състои от химични елементи, присъщи на земята. (2) Той живее благодарение на кислорода, който вдишва в белите си дробове. Левит 17:11 казва: „Животът на плътта е в кръвта.“ Днес е известно, че кислородът, постъпващ в белите дробове, се пренася от кръвта до всяка част на тялото и по този начин тялото се поддържа живо. Колко чудесно е, че това знание е записано в Библията толкова много преди откриването му от човека!

„Човекът стана жива душа.“ Живата душа е живо същество. В Битие 1:21 и 24 същата еврейска дума е преведена като „живо същество“, като се отнася за по-нисшите животни. Тази липса на единство в превода може да отразява желанието на преводачите да поддържат традицията за „безсмъртната душа“, която твърди, че хората имат искра от неунищожим живот, скрита някъде в

тяхното тяло, която, когато тялото умре, избягва и оцелява след смъртта.

Макар изразът „жива душа“ изобщо да не предполага традицията за „безсмъртната душа“, преводачите очевидно са сметнали, че той звучи по-добре от израза „живо същество“, който са използвали, когато ставаше дума за по-нисшите животни. Ако бяха използвали думите „жива душа“ или „живо същество“ и в двата случая, изучаващите някои библейски преводи от Средновековието биха имали много по-голяма вероятност да разберат, че традицията за „безсмъртната душа“ изобщо не се проповядва в Библията. Те биха били по-склонни да приемат простата истина, изложена в Еклисиаст 3:19–21, където Соломон обяснява, че човекът и животното имат един и същ дъх, че „както умира единият, така умира и другият“.

Битие 2:8,9 предоставя допълнителни подробности за любящата грижа на Създателя към човека. „Господ Бог насади градина на изток в Еден; и там постави човека, когото беше сътворил. И от земята Господ Бог направи да израснат всяко дърво, което е приятно за погледа и добро за храна; също и дървото на живота посред градината, и дървото на познанието на доброто и злото.“

Тъй като човекът беше сътворен по Божия образ, той можеше да оцени по-висшите неща в живота. Макар че всички Божии дела са свършени и следователно красиви, когато се разглеждат в

истинската им светлина, в първата глава на Битие не се споменава нищо за красотата на Божието творение. Причината е очевидна. Нисшите животни не можеха да оценят красотата. Но след като човекът беше сътворен, нещата се промениха. Сега акцентът се поставя върху красотата, дори преди нуждите от храна. Човекът не трябваше да живее само за да яде; затова Създателят осигури в Едемската градина дървета, които бяха „приятни за погледа“.

ИЗКУШЕНИЕ И НЕПОСЛУШАНИЕ

Тъй като Адам беше сътворен по образа на своя Създател и трябваше да бъде цар на земята, му беше дадена възможност да се запознае с владението си. На него беше възложена отговорността да даде имена на „всички животни“, на „птиците на небето“ и на „всички зверове на полето“. (Битие 2:19, 20). Докато вършеше това, стана ясно, че за Адам нямаше подходящ спътник или „помощник“. Затова, по Своя мъдър начин, Бог сътвори Ева. Битие 2:18, 21–25

Малко след като Ева беше сътворена, Сатана Дяволът се приближи до нея, действайки чрез змията, и оспори казаното от Бога относно смъртта като наказание за греха. „Никак няма да умрете“, каза той на Ева и добави: „Бог знае, че в деня, когато ядете от него, очите ви ще се отворят и ще бъдете като богове, познаващи доброто и злото.“ Битие 3:1-5

Бог, в Своята безкрайна мъдрост, знаеше предварително какъв път ще поемат Адам и Ева, без по никакъв начин да се намесва в свободния им избор. Знаейки, че те ще се неподчинят, Бог го позволи. Бог знаеше, че само по този начин човечеството може да придобие практическо познание за доброто и злото.

Както беше предсказано, неподчинението на Адам доведе до наказанието смърт, което по наследство премина към всичките му потомци. Това донесе много скръб и страдание. Но чрез този опит човечеството научава ужасните последствия от неподчинението на закона на Създателя.

Въпреки това Бог продължава да обича Своите човешки създания. И „макар че Той причинява скръб, все пак ще прояви милосърдие... Защото Той не причинява страдание по Своя воля... на човешките деца.“ Плачът на Иеремия 3:32, 33

Тъй като Бог обича Своите човешки създания, Той им осигури изкупление чрез нашия Господ Исус Христос. Затова Павел пише: „Тъй като чрез човека дойде смъртта, чрез човека дойде и възкресението на мъртвите. Защото, както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще бъдат оживени.“ 1 Коринтяни 15:21, 22

Това дело по възстановяването на човечеството към живот на земята ще бъде осъществено през хилядата години на Христовото царство. Матей 19:28; Откровение 20:6

НОВО СЪЗДАНИЕ

Междувременно, започвайки с първото пришествие на Исус, тече друго творческо дело. Можем да говорим за това като за „ново творение“. Апостол Павел ни даде ключ към това, когато написа: „Ако някой е в Христос, той е ново създание: старото е минало; ето, всичко е станало ново.“ (2 Коринтяни 5:17). Самият Исус стана Ново създание на божественото ниво на живот, а Неговите истински последователи, посветени изцяло на изпълнението на Божията воля, имат увереността, че и те ще бъдат възвишени, за да бъдат с Него и с Небесния си Отец. Йоан 14:2,3; 17:24; Откровение 3:21; 2 Петрово 1:4

Нов ден ще настъпи с изгрева на „Слънцето на правдата“. (Малахия 4:2). Слънцето на правдата е Христос, и Неговите верни последователи ще бъдат с Него. Те ще бъдат възкресени от смъртта при „първото възкресение“, за да живеят и да царуват с Христос. (Откровение 20:4,5). Това са „праведните“, които ще „сияят като слънцето в царството на своя Отец“. Матей 13:43

Междувременно човекът ще има възможност да научи предимствата на послушанието. В крайна сметка всички ще бъдат събудени от съня на смъртта. Тогава, въоръжени с знанието, придобито чрез опита със злото, онези, които приемат предоставените им чрез Христос условия за живот и се подчиняват на законите на царството, които ще са в сила тогава, ще бъдат възстановени до човешко съвършенство. Тогава човекът, цар на

земята, ще обитава завинаги в светлината на лицето на своя Създател, наслаждавайки се на благословенията на мира, здравето и вечния живот.